

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.12.1994, sp. zn. 3 To 160/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:3.TO.160.1994.1

Číslo: 40/1995

Právní věta: Při stanovení výše odměny ustanoveného obhájce podle § 15 vyhlášky č. 270/1990 Sb. v řízení o vydání do ciziny (§ 379 a násl. tr. ř.) je třeba vycházet z trestní sazby, kterou je obviněný v daném řízení skutečně ohrožen, neboť na této skutečnosti je závislá i právní pomoc, jakou obhájce obviněnému poskytuje.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.12.1994

Spisová značka: 3 To 160/94

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 379 a násl. 270/1990 Sb. § 40

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 40/1995 sb. rozh.

Při stanovení výše odměny ustanoveného obhájce podle § 15 vyhlášky č. 270/1990 Sb. v řízení o vydání do ciziny (§ 379 a násl. tr. ř.) je třeba vycházet z trestní sazby, kterou je obviněný v daném řízení skutečně ohrožen, neboť na této skutečnosti je závislá i právní pomoc, jakou obhájce obviněnému poskytuje.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 12. 1994 sp. zn. [3 To 160/94](#))

K stížnosti obhájce JUDr. M. N. Vrchní soud v Praze zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 1994 sp. zn. 1 Nt 635/93 a Krajskému soudu v Plzni uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Krajského soudu v Plzni byla určena odměna a náhrada hotových výdajů obhájci obviněného M. F. JUDr. M. N. v celkové výši 2950 Kč. Obhájce byl obviněnému ustanoven opatřením předsedy senátu Krajského soudu v Plzni v řízení o vydání do ciziny.

Proti tomuto usnesení podal obhájce stížnost, kterou odůvodnil tak, že výše odměny mu měla být stanovena částkou 600 Kč za jeden úkon právní pomoci, nikoli částkou 400 Kč, jak učinil Krajský soud v Plzni. Tato výše odměny vychází z ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 270/1990 Sb. a je odvozena od trestní sazby trestného činu brání rukojmí podle § 234a odst. 2 tr. zák. Podle názoru stěžovatele je tento trestný čin obdobou nejpřísnějšího trestného činu, pro který je obviněný stíhán ve Spolkové republice Německo.

Z podnětu podané stížnosti přezkoumal Vrchní soud v Praze podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž mohl stěžovatel podat stížnost, jakož i řízení mu předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Obviněný M. F. byl zadržen orgány Policie ČR na základě mezinárodního zatykače, vydaného policejním ředitelstvím v Mnichově ve Spolkové republice Německo dne 28. 5. 1993.

JUDr. M. N. byl ustanoven obhájcem obviněného podle § 39 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 379 odst. 2 tr. ř., tedy v řízení o vydání do ciziny.

Z protokolu o výsledku obviněného před Krajským soudem v Plzni ze dne 29. 5. 1993 Vrchní soud v Praze zjistil, že jednání, pro které byl na obviněného vydán policejním ředitelstvím v Mnichově mezinárodní zatykač, je ohroženo trestem podle § 235, § 238, § 239b a § 53 trestního zákona Spolkové republiky Německo. Nejprísnejší trest je stanoven v § 239b trestního zákona Spolkové republiky Německo, kde pachateli hrozí trest odnětí svobody ve výměře převyšující pět let.

Z odůvodnění napadeného usnesení Krajského soudu v Plzni bylo zjištěno, že při výpočtu odměny ustanoveného obhájce vycházel soud z úvahy, že podle popisu obvinění by jednání obviněného bylo posouzeno jako trestný čin únosu podle § 216 odst. 1 tr. zák. platného na území České republiky. Za tento trestný čin je možné uložit pachateli trest odnětí svobody až na tři roky.

Proto Krajský soud v Plzni určil obhájci odměnu podle § 15 odst. 1 písm. b) vyhl. Ministerstva spravedlnosti ČR č. 270/1990 Sb., tedy částkou 400 Kč za jeden úkon právní pomoci, přičemž u prvního úkonu převzetí a přípravy obhajoby přiznal obhájci zvýšení odměny na dvojnásobek ve smyslu § 17 odst. 1 citované vyhlášky.

Tento závěr Krajského soudu v Plzni však Vrchní soud v Praze nepovažuje za správný.

Obhájce byl obviněnému M. F. ustanoven soudem v řízení o vydání do ciziny podle oddílu druhého hlavy XXIV tr. ř. (§ 379-383 tr. ř.).

Trestní stíhání je proti obviněnému vedeno ve Spolkové republice Německo a bude posuzováno podle trestního zákona platného v tomto cizím státě. Výši odměny obhájce je vždy nutno určit podle obsahu právní pomoci v konkrétním řízení, které je proti obviněnému vedeno. Je tedy nezbytné vycházet z trestní sazby, kterou je obviněný v daném řízení skutečně ohrožen, neboť na této skutečnosti je závislá i právní pomoc, jakou obhájce obviněnému poskytuje.

Přestože vyhláška Ministerstva spravedlnosti ČR č. 270/1990 Sb. výslovně neobsahuje ustanovení o výši mimosmluvní odměny obhájce za poskytnutí právní pomoci v trestním řízení, které je vedeno v cizím státě a podle tamního práva, není názor Vrchního soudu v Praze vyslovený výše v rozporu s právní úpravou této vyhlášky.

Podle § 24 citované vyhlášky je možná dohoda advokáta s klientem (devizovým cizozemcem) na způsobu a výši odměny, obvyklé ve státě jeho bydliště nebo sídla, anebo obvykle požadované za obdobné právní služby v cizině. Rovněž tak § 17 odst. 1 citované vyhlášky umožňuje zvýšení mimosmluvní odměny advokáta ve věcech, k jejichž vyřízení je nutné použít cizího práva nebo jazyka.

V posuzované věci však neměl Vrchní soud v Praze k dispozici dostatek podkladů pro spolehlivé posouzení věci. Ve spise např. není založen ani originál či hodnověrná kopie mezinárodního zatykače, který byl na obviněného vydán policejním ředitelstvím v Mnichově, ačkoli bylo žádoucí tento doklad opatřit a poté posoudit, zda jeho obsah je dostačující pro objektivní zjištění, nezbytná pro rozhodnutí soudu o určení odměny ustanovenému obhájci.

Lze důvodně očekávat, že již provedení tohoto důkazu bude postačovat k řádnému objasnění skutečností, týkajících se výčtu trestných činů, pro něž byl mezinárodní zatykač vydán, včetně druhu a výše trestů, jimiž je obviněný skutečně ohrožen.

Vzhledem k tomu, že z obsahu spisu nebylo možno nezbytná zjištění učinit, rozhodl Vrchní soud v Praze tak, že napadené usnesení Krajského soudu v Plzni zrušil a uložil tomuto soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Krajský soud doplní dokazování v naznačeném směru a při novém rozhodnutí bude respektovat i právní názor o určení výše odměny ustanovenému obhájci, jenž byl vysloven v tomto rozhodnutí vrchního soudu.